

Anne-Rose Corinne Hermer (Rotterdam, 1968) woont en werkt in Rotterdam. Ze is freelance schrijfster/verslaggeefster. Dat betekent dat ze voor verschillende kranten en tijdschriften werkt, maar geen vaste baan bij een van die kranten heeft.

Op de basisschool vond ze taal het allerleukste, net als verhaaltjes verzinnen. Na de basisschool besloot ze om schrijfster te worden. Haar eerste verhaal werd gepubliceerd in *Mens & Gevoelens*. Sinds 1999 schrijft Anne-Rose Hermer onder andere voor het Rotterdamse huis-aan-huisblad *Maasstad Weekbladen* en voor de *Antiek & Verzamelkrant*, een tijdschrift over mensen die dingen verzamelen.

Vroeger schreef Anne-Rose kinderverhaaltjes voor www.verhaaltjesvoorlezen.nl. Deze site bestaat niet meer. Op dit moment staan haar kinderverhaaltjes op www.peuteren.nl. Ze schreef ook strips voor *Tina*.

In 2004 las ze in een advertentie van Van Tricht *uitgeverij*, dat deze uitgeverij schrijvers zocht voor de Troef-reeks. In 2005 kwam haar eerste jeugdboek in deze reeks uit: *Gewoon vrienden*. Waar gaat dit boek onder andere over? *De hoofdpersoon, Leonie, is zestien en verliest heel plotseling haar vader. Hoe voel je je dan?*

Anne-Rose was zelf elf jaar toen haar vader overleed. Hij was lange tijd ziek en stierf niet onverwacht. Anne-Rose wilde graag een boek schrijven over de tijd ná het overlijden van de vader van Leonie. ‘Sommige mensen reageren heel gek op jongeren die nog maar één ouder hebben. Als docenten op school hoorden dat ik met mijn moeder alleen was, dachten ze altijd dat mijn ouders gescheiden waren’, zegt Anne-Rose. ‘Zie je je vader nog?’ vroegen ze meteen. ‘Nee, want mijn vader is overleden,’ antwoordde ik dan. ‘O, wat keken ze me soms dom aan. Kinderen van gescheiden ouders hoeven nooit te vertellen waarom hun ouders gescheiden zijn. Zulke dingen staan ook in het boek “Gewoon vrienden”.’

Tessa vecht terug is Anne-Roses tweede boek. Dit boek verscheen ook in de Troef-reeks. ‘Tessa vecht terug’ droeg Anne-Rose op aan haar moeder die kanker had. Daarom staat er een opdracht voorin dit boek: ‘Voor mijn lieve moeder’.

Anne-Rose wil geen ‘drama’-boeken schrijven. ‘Problemen of niet, mijn hoofdpersonen maken leuke en grappige dingen mee. En je moet om dingen lachen. Want je bent en blijft een tiener, óók als je vader of moeder overleden is en óók als je kanker hebt,’ zegt ze.

Anne-Rose Hermer studeerde een paar jaar rechten in Utrecht. ‘Bij rechten studeren ben je niet alleen met recht bezig, maar ook met taal. Ik heb dingen geleerd waar ik heel veel aan heb als ik voor kranten schrijf,’ zegt Anne-Rose. Bij Anne-Rose thuis werd vaak over taal gepraat vanwege het werk van haar ouders. Haar moeder was tolk-vertaalster Frans en Engels, haar vader tolk-vertaler Frans.’ Zij waren beiden bevoegd in rechterlijke zaken als tolk op te treden.

Voor volwassenen schreef Anne-Rose het *Dagboek van Batya, een eigenwijze hond* (uitgeverij Calbona: Rotterdam, 2008).